

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: B.M.**, proti **žalovanému: Zeměměřický a katastrální inspektorát v Plzni**, se sídlem Radobyčická 12, Plzeň, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **L.H.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2013, čj. ZKI-O-18/124/2013,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce má za to, že v katastrálním území Sušice nad Otavou musí být vlastnická hranice mezi pozemky parc. č. 493, který je v jeho vlastnictví, a parc. č. 492, který je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, vyznačena ne podle obvodové zdi, nýbrž podle přesahu krovu jeho rodinného domu č.. pop. 119.

Správa katastru nemovitostí a obnova katastrálního operátu byly v rozhodném období upraveny zákonem č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů [dále též jen „katastrální zákon“].

Katastrální zákon byl v rozhodném období proveden vyhláškou č. 26/2007 Sb. (katastrální vyhláška), ve znění vyhlášky č. 164/2009 Sb. [dále též jen „katastrální vyhláška“].

II. Dosavadní průběh řízení

Akceptace svého názoru se žalobce domáhal nejprve v rámci § 16 katastrálního zákona [*Námitky proti obsahu obnoveného katastrálního operátu*] (již skončená věc vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 57A 49/2011) a poté se jí domáhá v rámci § 8 katastrálního zákona [*Oprava chyb v katastrálním operátu*] (aktuálně projednaná a rozhodnutá věc vedená pod sp. zn. 30A 43/2013).

Dne 8. 12. 2010 podal žalobce katastrálnímu úřadu námitku *proti obnovenému katastrálnímu operátu* v k. ú. Sušice nad Otavou. Dne 17. 3. 2011 pod čj. OR-139/2010-431 Krajský úřad pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Sušice (dále též jen „katastrální úřad“), námitce žalobce nevyhověl a hranici mezi stavebními parcelami katastru nemovitostí č. 493 a č. 492 v k. ú. Sušice nad Otavou nadále evidoval podle výsledků obnovy katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací. Proti tomuto rozhodnutí katastrálního úřadu podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 25. 5. 2011, čj. ZKI-O-18/124/2011, Zeměměřický a katastrální inspektorát v Plzni odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí odvolacího správního orgánu podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (vedeno pod sp. zn. 57A 49/2011). Rozsudkem ze dne 27. 6. 2012, čj. 57A 49/2011-53, zdejší soud žalobu proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Plzni ze dne 25. 5. 2011, čj. ZKI-O-18/124/2011, zamítl. Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Plzni podal žalobce kasační stížnost. Rozsudkem ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 As 134/2012-46, Nejvyšší správní soud tuto kasační stížnost zamítl. Proti tomuto rozsudku Nejvyššího správního soudu podal žalobce ústavní stížnost. Usnesením ze dne 6. 3. 2013, sp. zn. I. ÚS 610/13, Ústavní soud tento návrh žalobce odmítl jako zjevně neopodstatněný.

Dne 27. 6. 2012 podal žalobce katastrálnímu úřadu žádost o *opravu chybného zaměření hranice* podle § 8 katastrálního zákona. Dne 17. 8. 2012 pod čj. OR-154/2012-431 katastrální úřad oznámil žalobci, že požadovanou opravu údajů katastru nemovitostí neprovedl. Dne 22. 8. 2012 sdělil žalobce katastrálnímu úřadu, že odmítá neuznání chyby vzniklé v roce 1959 při vytváření katastrálního operátu. Dne 25. 3. 2013 pod čj. OR-154/2012-431 Katastrální úřad pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Sušice, rozhodl tak, že nesouhlasu žalobce s neprovedením opravy nevyhověl, neboť se nejedná o chybu v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona, a že hranice mezi stavebními parcelami katastru nemovitostí č. 493 a č. 492 v k. ú. Sušice nad Otavou bude v digitální mapě i nadále vyznačena podle výsledků obnovy katastrálního operátu v roce 2010. Rovněž proti tomuto rozhodnutí katastrálního úřadu podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2013, čj. ZKI-O-18/124/2011, Zeměměřický a katastrální inspektorát v Plzni odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí odvolacího správního orgánu podal žalobce ke Krajskému soudu v Plzni stávající žalobu (vedeno pod sp. zn. 30A 43/2013).

III. Žalobní body

Žalobce vyslovil svůj názor na věc v žalobě (datované dne 4. 7. 2013), v replice (datované dne 4. 9. 2013), v písemných podáních datovaných dne 5. 9., 21. 11. a 10. 12. 2013 a 9. 1. 2014 a při jednání před soudem dne 7. 1. a 31. 1. 2014.

V žalobě žalobce poukazuje na § 4 odst. 4 písm. b) bod 3 katastrální vyhlášky: *V katastru se dále jako parcela eviduje plocha zastavěná budovou, které se přiděluje popisné nebo evidenční číslo, nebo budovou, která tvoří příslušenství hlavní budovy, jejíž vnější obvod je vlastnickou hranicí pozemku.* Výklad provedený správními orgány považuje žalobce za evidentně protiprávní. K plánu své stavby z roku 1908 požadoval žalobce přistoupit jako k důkazům dle správního řádu. Tento podpůrný důkaz je rozhodně relevantnějším důkazem než podpis poloviční nezkušené spoluvlastnice. Při vytváření náčrtku č. 135 existoval pouze jediný důkaz, a to je zákon, který ukládal povinnost zaměřovat ortogonální metodou, tedy kolmou metodou, což znamená shora včetně střešní konstrukce. Jestliže se tak nestalo, a to i přesto, že to dnes podpůrně prokazuje náležitě okolovaný a orazítovaný plán stavby, jedná se o jasný a nezpochybnitelný omyl. Pro soud je plán žalobcovy stavby důkazem podle § 125 o. s. ř.

V žalobě se dále uvádí, že základem chyby je pochybení osoby, která příslušný úkon při vytyčování provádí. Též se připomíná oprava dle chyby v listinách. Podstatné je, že úřad může v součinnosti s osobou způsobilou chybu opravit. Úřad ovšem odmítá chybu napravit, čímž náležitě neřeší žalobcovo odvolání v celém rozsahu. Žalobce tu připomíná § 8 katastrálního zákona a dále § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky: *Chybné geometrické a polohové určení opraví katastrální úřad na základě a) výsledků zeměměřických činností, které jsou využívány pro účely katastru, podle potřeby v součinnosti s osobou odborně způsobilou k výkonu zeměměřických činností (dále jen „způsobilá osoba“) a b) písemného prohlášení vlastníků, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna; prohlášení není třeba, pokud z původního výsledku zeměměřické činnosti je chyba zřejmá, nebo pokud se jedná o opravu na podkladě opravy listiny.*

V žalobě žalobce dále namítá, že ortogonální měření je shora. Vrcholem absurdnosti postupu správních orgánů je opětové vydávání zaměření na zeď za jediné správné, protože to tak v podkladech je uvedeno. Jenomže cílem námítky je požadavek na opravu chyby. Je nepochybné, že úřad se rozhodl, že tuto povinnost splnit nehodlá. Zapomíná ovšem, že pro žalobce je vlastnické právo svaté a opak nepřichází v úvahu za jakoukoliv cenu. Rozdělování staveb na typické a atypické je pro daný případ nepodstatné. Žalobce opětovně poukazuje na § 4 odst. 4 písm. b) bod 3 katastrální vyhlášky a dále na § 5 odst. 1 písm. b) bod 1 katastrální vyhlášky: *Budovy se evidují v souboru geodetických informací průmětem vnějšího obvodu budovy, který odpovídá průniku vnějšího obvodu budovy s terénem nebo u netypických budov svislému průmětu vnějšího obvodu budovy na terén (dále jen „obvod budovy“); zobrazení budov v katastrální mapě se řídí ČSN 01 3411.* Tak jako u netypických budov se dle uvedeného ustanovení zaměřuje shora, aby nedocházelo k narušení nedotknutelnosti sousedního pozemku, musí se u typických staveb postupovat obdobně. Proto v dikci ustanovení se uvádějí obvody budov a průmět dle gramatického významu je ve slovníku českého jazyka uveden jako geometrické zobrazení na rovině. Z toho vyplývá, že svislý průmět v geodézii je totožný výraz s průmětem. Pokud se dále uvádí, že tento průmět

odpovídá průniku obvodu budovy (tedy stále tomuto vnějšímu obvodu budovy) s terénem, tak není oprávněné tento termín dikce zaměňovat s obvodem zdi. Zaměřování na zeď a záměna s výrazem průnik zdi není možná a odporuje dikci obvodu budov a právnímu řádu CR z pohledu zásahu do vlastnictví. Je vyloučené, aby nepřipustný zásah do vlastnictví sousedního pozemku se vztahoval pouze na atypické stavby a pro typické bylo možné porušovat vlastnická práva.

V replice žalobce uvedl, že pro respektování katastrálního zákona a právního řádu ČR je to, zda je jeho stavba atypická, úplně jedno z pohledu nemožnosti zásahu do sousedního pozemku. Nelze zaměňovat zaměření obvodu zdi se zaměřením obvodu budovy, jelikož v § 27 písm. k) katastrálního zákona se uvádí, že budovou je nadzemní stavba, která je prostorově soustředěna a navenek uzavřena obvodovými stěnami (tedy ne obvodem budovy, což je termín včetně střešní konstrukce) a střešní konstrukcí. Není tedy možné vnímat budovu a její obvod bez střešní konstrukce. Žalobce kategoricky trvá na tom, aby při zaměřování budovy došlo k rozlišování pojmu obvodové stěny a obvod budovy. Má-li odpovídat průmět vnějšího obvodu budovy průniku vnějšího obvodu budovy s terénem, ne stěnám, potom to musí být na stejné svislé kolmici, nikoli někde na spojení se zemí, jelikož svislý průmět je shodný výraz v geodézii s průmětem. Rovněž kategoricky trvá na tom, že nemožnost zásahu do sousedního pozemku se musí jednoznačně vztahovat i na typickou stavbu. Dále žalobce připomíná § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.: *Stavby se umísťují tak, aby stavba ani její část nepřesahovala na sousední pozemek.* Obvod budovy musí tedy korespondovat s hranicí pozemku.

V podání datovaném dne 21. 11. 2013 se žalobce vyjádřil tak, že první rozhodující skutečností pro zamítnutí odvolání mělo být důkazné odůvodnění tvrzení o „nespornosti“ správného mapování v roce 1959 dle zákona č. 177/1927 Sb. z. a n. a návodky z roku 1932 známé jako instrukce A. Takové odůvodnění neexistuje. Uvedený zákon v ust. § 14 ukládá „1) Budovy buďtež vyznačeny v pozemkovém katastru podle svého věnování v rozsahu svého půdorysu na přirozeném povrchu zemském“. Pro obhájení žalobcova tvrzení, že se jedná o omyl a že měl být zaměřen půdorys stavby, je tento důkaz jednoznačný, prokazuje protiprávnost úřadu a neobhájený postup. Instrukce A v ust. § 108 toto opět potvrzuje takto „1) Tvarem předmětu měření podle ustanovení § 10 k. z. se rozumí zpravidla obrazec, vytvořený předmětem měření na přirozeném povrchu zemském, nebo, jde-li o prostorový předmět (budovy), obrazec vytvořený půdorysem předmětu měření na přirozeném povrchu zemském“. Ust. § 116 odst. 1 opět potvrzuje, že „Tvarem budov se rozumí jejich půdorys“, odst. 2 uvádí: „Okapy se zaměří a v měřickém operátu zobrazí, tvoří-li drážebnostní hranici“. Ust. § 143 odst. 7 uvádí: „U drážebnostních hranic, tvořených půdorysem budov, se zaměřují všechny výstupky větší než 5 cm, i když je nelze zobrazit v měřítku, v němž bude vyhotovena katastrální mapa“. Ust. § 145 odst. 5: „Veškeré obvody pevných předmětů měření, které se zobrazují svým půdorysem, jako budovy a jiné stavby musí být oměřeny“. Již zmíněné ustanovení § 116 odst. 2 dále ukládá povinnost „okapy, balkony, pavlače apod. do cizí držby, značící zpravidla služebnost, se zakreslí v polním náčrtu; tamtéž se slučkou vyznačí, ke kterému pozemku dotčená pozemková plocha patří“. Uvedené prokazuje povinnost zaměření i případné služebnosti, tedy náčrt č. 135 nebyl náležitě zaměřen. Závěr tedy dokládá evidentní protiprávnost rozhodnutí a prokázané obhájení tvrzení v žalobě, že se jedná o omyl. Druhou skutečností je správný přístup k opravě chyby dle § 8 katastrálního zákona a § 52 katastrální

vyhlášky, který musí být uplatněn včetně novely č. 164/2009 Sb. uvedeného ustanovení, odst. 3, písm. b), prohlášení vlastníků není nutné. Toto úmyslné vypuštění důležité podmínky prokazuje vše. V minulém rozhodnutí byl citován závěr Nejvyššího správního soudu z roku 2008, který již neměl opodstatnění a nerespektoval uvedenou novelu. Třetí skutečností je nutnost respektovat správný výklad § 5 katastrální vyhlášky. Budova je dána ust. § 27 písm. k) katastrálního zákona: *Pro účely tohoto zákona se rozumí budovou nadzemní stavba, která je prostorově soustředěna a navenek uzavřena obvodovými stěnami a střešní konstrukcí.* Vše prokazuje i výklad normy ČSN 01 3411. Pokud se tedy definice nebude vykládat jako pouhá definice, viz minulé rozhodnutí, je požadavek na opravu chyby dle současného stavu evidentně oprávněný. Poslední skutečností je správné uplatnění důkazu plánem stavby z roku 1908.

K podání datovanému dne 10. 12. 2013 žalobce přiložil přípis Ministerstva zemědělství ze dne 21. 11. 2013, čj. 68465/2013-MZE-12142, z něž podle jeho názoru vyplývá, že již 100 let se zaměřuje stále stejně: pokud tedy vlastní plán stavby, který prokazuje, kde končí vlastnická hranice, a toto lze dle skutečného stavu ověřit na místě samém, jedná se jednoznačně o nespornou chybu, kterou úřad je povinen dle zákona napravit.

V podání datovaném dne 9. 1. 2014 žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí neobsahuje ani jediný náležitě obhájený důkaz o správnosti mapování v roce 1959, tedy právní relevantnosti vzniklého náčrtu č. 135 ve vztahu k zaměření polohy hranice mezi p.č. 492 a 493 tedy opomenutí zaměření krovu. Zaměření zdi nepostačuje, jelikož na hranici se zaměřuje i vlastnická hranice, př. služebnost. Tato část pozemku je geodetům známa jako zákrap. Při mapování v roce 1959, tedy vytváření polního náčrtu č. 135, který vznikl ze stavu na místě samém, byl geodet povinen respektovat střešní konstrukci u budovy na p.č. 493, která tvoří vlastnickou hranici a řídit se tehdy platnými předpisy. Geodet byl při vytváření lomových bodů povinen vzít v úvahu střešní konstrukci a tuto do náčrtu č. 135 promítnout. Jelikož geodet průkazně nevzal při zaměřování v potaz předmětný krov, čímž nestanovil správnou polohu vlastnické hranice, ani neobhájil služebnost, kterou by byl povinen dle instrukce do náčrtu slučkou vyznačit, je předmětný náčrt zatížen závažnou právní chybou neoprávněného odnětí pozemku. Přitom platí, že vlastnickou hranicí je konec krovu, není-li prokázán opak. Jedná se o uznání tzv. zákrapu, který je běžnou součástí stavby. Dnes musí nezpochybnitelnou chybu jednoznačně opravit správní orgán dle § 8 katastrálního zákona a § 52 katastrální vyhlášky v součinnosti se způsobilou osobou. Této odpovědnosti nemůže být zbaven. Není oprávněn tuto chybu obhajovat, jelikož porušuje závažná ust. § 3 a § 4 odst. 1 správního řádu. Závěrem je nutné uvést to zcela rozhodující a zásadní. Žalobce nemusí prokazovat, kde je vlastnická hranice jeho budovy, která byla vytvořena v roce 1908, jelikož ta je dána vykoupeným a zastavěným pozemkem jeho stavby a stálým průkazným stavem, jakož schematickým plánem stavby. Prokázat se musí opak. Pokud se vlastník p.č. 492 domnívá, že tato stavba vytvořená v roce 1908 zasahuje do jeho pozemkových práv a vytváří věcné břemeno, je tento povinen tuto skutečnost prokázat. Obhajoba vzniklého protiprávního stavu a odebrání pozemku nemůže být uskutečněna na podkladě evidentního pozdějšího způsobeného omylu geodeta v náčrtu č. 135 z roku 1959 a už vůbec ne správním orgánem.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný správní orgán zaujal k věci stanovisko ve vyjádření k žalobě (datováno dne 7. 8. 2013), v písemném podání datovaném dne 13. 1. 2014 a při jednání před soudem dne 7. 1. a 31. 1. 2014.

K žalobním bodům se vyslovil tak, že z dokladů založených v katastrálním operátu je zřejmé, že jediným výsledkem zeměměřické činnosti, který stanoví, jak má být v katastru nemovitostí evidováno geometrické a polohové určení (dále také GPU) pozemků v k. ú. Sušice nad Otavou dotčených předmětným řízením o opravě chyby jsou výsledky mapování provedeného v roce 1959 podle tzv. Instrukce A. Jiné výsledky týkající se GPU dotčených pozemků neexistují. Katastrální vyhláška formuluje podmínky pro opravu geometrického a polohového určení nemovitostí tak, že dle jejího § 52 odst. 3 opraví katastrální úřad chybné geometrické a polohové určení na základě: a) výsledků zeměměřických činností, které jsou využívány pro účely katastru, podle potřeby v součinnosti s osobou odborně způsobilou k výkonu zeměměřických činností a b) písemného prohlášení vlastníků, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna; prohlášení není třeba, pokud z původního výsledku zeměměřické činnosti je chyba zřejmá, nebo pokud se jedná o opravu na podkladě opravy listiny. Podle písmene a) ust. § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky jsou jedním z podkladů pro opravu chyby výsledky zeměměřické činnosti. Jeho smyslem je, aby bylo nové geometrické a polohové určení nemovitosti přesné – tedy aby oprava chyby neproběhla opět chybně. Podle písmene b) ust. § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky je pak pro provedení opravy chybného geometrického a polohového určení nemovitosti nezbytné také písemné prohlášení vlastníků, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna, ledaže je chyba zřejmá z původního výsledku zeměměřické činnosti nebo se jedná o opravu na podkladě opravy listiny. Ani jedna z uvedených dvou výjimek přitom ve věci splněna není. Oprava chyby zjevně nebyla navrhována na základě opravy listiny (tedy podle ust. § 8 odst. 2 katastrálního zákona) a ani nelze hovořit o tom, že by byla chyba zřejmá z původního výsledku zeměměřické činnosti. Taková situace by mohla nastat pouze tehdy, pokud by samotný původní výsledek zeměměřické činnosti byl v rozporu se současným stavem v katastru nemovitostí. Jinými slovy by se jednalo o případ, kdy by zákres v katastru neodpovídal zákresu v tomto původním výsledku zeměměřické činnosti. Šlo by tedy o zjevné pochybení lidského činitele jednoznačně seznatelné porovnáním těchto dvou zákresů. V posuzované věci však žalobce napadá správnost původního výsledku zeměměřické činnosti a určení bodů. Netvrdí, že by původní výsledek zeměměřické činnosti byl správný a že by pouze aktuální evidence katastru nemovitostí tomuto výsledku zjevně neodpovídala. Stav v katastrálním operátu zcela jednoznačně koresponduje s výsledky mapování prováděného podle Instrukce A, což bylo opakovaně prokázáno a deklarováno jak orgánem první instancí, tak žalovaným. Údaje z mapování prošly navíc tzv. reambulací v roce 1966 (jinými slovy se jednalo o revizi mapovaného stavu) a procesem komplexního zakládání evidence nemovitostí v roce 1969, kdy probíhalo šetření vlastnictví za účelem zakládání právních vztahů v tehdejší evidenci nemovitostí. Ani v jednom případě nebyl stav vyšetřený roce 1959 revidován, přestože obě akce probíhaly v součinnosti s vlastníky nemovitostí. Žalobce opakovaně argumentuje stavebním plánem budovy z roku 1908 a namítá, že mapování bylo provedeno v rozporu s tímto plánem. K tomu nezbyvá žalovanému než opětovně uvést, že stavební plán není a nikdy nebyl výsledkem zeměměřické činnosti, podle něž by bylo možné evidovat GPU v katastru nemovitostí. Nehledě k tomu se jedná pouze o plán stavby, na němž není vyznačen průběh vlastnické hranice, a především není dokladem, který by prokazoval skutečné

provedení stavby. Žalovaný je přesvědčen, že všechny žalobní důvody vyvrátil a vyvrátil je *de facto* také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 As 134/2012-46. V řešeném případě nejsou dány žádné důvody pro provedení opravy chyby podle § 8 katastrálního zákona.

V. Stanovisko osoby zúčastněné na řízení

Ve svém vyjádření k žalobě osoba zúčastněná na řízení poukázala na to, že žalobce nic nenamítal a nenárokoval údajnou svou část pozemku při jeho zastavení bývalým vlastníkem panem Pfeifrem přibližně v roce 1964. Při jednání před soudem se osoba zúčastněná na řízení vyjádřila k některým z prováděných důkazů: k plánu stavby domu z roku 1908 uvedla, že na něm chybí přímé měřítko a pokótování půdorysu v rovině střešní konstrukce a že ze stavebního plánu nelze dovozovat přímé umístění stavby na pozemku, k listinám týkajícím se místního šetření z roku 1959 uvedla, že nevidí žádnou konkrétní změnu hranice pozemku ani na jednom ze tří plánů, což znamená, že v průběhu let nedošlo k žádné vlastnické změně.

VI. Argumentace soudu

Podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly *a)* zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, *b)* nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.

Podle § 8 odst. 2 katastrálního zákona katastrální úřad opraví chybné údaje katastru, které vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést.

Podle názoru zdejšího soudu nebylo v žalobcově případě prokázáno, že by tu byly podmínky pro opravu chyby v katastrálním operátu podle citovaných ustanovení.

Řada aspektů tohoto případu byla již zvážena Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 As 134/2012-46.

VI.1 Ochrana v rámci § 8 katastrálního zákona

O vztahu mezi postupem podle § 8 a podle § 16 katastrálního zákona, jakož i o specifice ochrany poskytované správními soudy a civilními soudy uvážil Nejvyšší správní soud v části IV.A odůvodnění svého rozsudku ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 As 134/2012-46, takto:

„[19] *Interpretací podmínek pro provedení opravy zobrazení hranice parcel v souboru geodetických informací se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2008, čj. 1 As 46/2008 - 134 (všechna rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz): „Předně je třeba vycházet z toho, že oprava chyby v katastru nemovitostí nemůže zakládat, měnit či rušit vlastnická a jiná věcná práva k nemovitostem. To je nutné dovodit z § 8 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 5 odst. 7 katastrálního zákona, podle nějž právní vztahy nemohou být dotčeny revizí údajů katastru, opravou chyb v katastrálním operátu ani obnovou katastrálního*

operátu, pokud jejich změna není doložena listinou. Provedením opravy zápisu se tedy skutečný právní vztah k nemovitosti nemění; ten lze změnit jen na základě příslušné listiny. Dále je nutné vzít v potaz, že omyl musí být podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona zřejmý - katastrální úřad tedy nemůže přistoupit k opravě chyby, která je nejasná nebo sporná. Konečně nelze odhlédnout od úpravy obsažené v § 46 odst. 1 katastrální vyhlášky (jak na ni upozorňuje žalobkyně), tedy že v souboru geodetických informací se opraví chybné geometrické a polohové určení hranice pozemku, je-li nesporně zjištěno a protokolárně doloženo, že se neshoduje se stavem hranice v terénu, současný průběh hranice v terénu není dotčenými vlastníky zpochybňován a nebyl jimi měněn. Z uvedeného vyplývá, že k opravě chyby v katastru nemovitostí podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona spočívající v nesprávně zakreslené vlastnické hranici může katastrální úřad přistoupit jen tehdy, byla-li hranice zakreslena v důsledku zřejmého omylu pracovníka katastru v rozporu s podkladovou listinou a současně vlastníci hraničících pozemků průběh hranice nezpochybňují a v minulosti jej neměnili. Uvedené podmínky přitom musí být splněny kumulativně. Pokud by byl průběh hranice mezi vlastníky sporný, je o něm s konečnou platností oprávněn rozhodnout jen soud v nalézacím řízení k návrhu některého z vlastníků; katastrální úřad však v takovém případě opravu chyby provést nemůže.“.

[20] Ke shora citovanému právnímu názoru Nejvyšší správního soudu je třeba uvést, že nová katastrální vyhláška (č. 26/2007 Sb.) formuluje podmínky pro opravu geometrického a polohového určení parcely trochu odlišně. Dle jejího § 52 odst. 3 opraví katastrální úřad chybné geometrické a polohové určení na základě: a) výsledků zeměměřických činností, které jsou využívány pro účely katastru, podle potřeby v součinnosti s osobou odborně způsobilou k výkonu zeměměřických činností a b) písemného prohlášení vlastníků, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna; prohlášení není třeba, pokud z původního výsledku zeměměřické činnosti je chyba zřejmá, nebo pokud se jedná o opravu na podkladě opravy listiny.

[21] I poté, co vstoupila v účinnost nová katastrální vyhláška (č. 26/2007 Sb.), lze provést opravu geometrického a polohového určení parcely pouze na základě prohlášení vlastníků, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna. Dalšími možnými případy opravy jsou oprava na podkladě opravy listiny a oprava chyby zřejmé z původního výsledku zeměměřické činnosti (např. porušení závazných technických pravidel pro tvorbu zeměměřických výstupů). V nyní posuzovaném případě byla hranice stavebních parcel č. 492 a 493 zanesena do přepracovávaného katastrálního operátu na základě výsledků měření spojených s vyšetřením držby pozemků provedeného v roce 1959. Skutečnost, že tehdejší vlastníci obou pozemků označili hranici za nespornou, není v této věci rozhodná. Podstatné je, že tato listina (měřický záznam) se stala podkladem pro evidenci hranice parcel v pozemkovém katastru. K opravě listiny nedošlo, nejedná se ani o chybu zřejmou z původního výsledku zeměměřické činnosti, takže druhý ani třetí z případů opravy geometrického a polohového určení parcely č. 493 nejsou v daném případě dány. Pokud jde o případ první, jeho základní podmínkou je prohlášení vlastníků, že hranice není sporná ani nebyla zpochybněna. Tato podmínka však není v daném případě naplněna, neboť hranice mezi stavebními parcelami č. 492 a 493 je, jak plyne z vyjádření stěžovatele, předmětem sporu, dokonce i sporů projednávaných soudy a stavebním úřadem.

[22] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že nejsou dány podmínky pro opravu geometrického a polohového určení hranice parcel č. 492 a 493 v přepracovávaném

katastrálním operátu, tudíž ani pro promítnutí této změny do obnoveného katastrálního operátu.

[23] Mezi stěžovatelem a osobou zúčastněnou na řízení panuje spor o rozsah vlastnického práva k pozemku, tedy kdo je vlastníkem části pozemku (stěžovatelem označované jako zákrap) od zdi budovy ve vlastnictví stěžovatele až po okraj přesahující části střechy. Zobrazení vlastnické hranice pozemku do katastru nemovitostí je věcí druhotnou, která nemůže být vyřešena bez toho, aby byl s definitivní platností určen průběh hranice mezi pozemky. Katastrální úřady ovšem nejsou povolány k tomu, aby rozhodovaly o rozsahu vlastnického práva k pozemku (shodně Baudyš, P. Katastr nemovitostí. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 62). Správní orgány mohou rozhodovat ve věcech soukromého práva pouze tehdy, jestliže tak stanoví zákon (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Žádný zákon ovšem tuto pravomoc katastrálním úřadům nezakládá, což se promítá například do podmínek pro opravu geometrického a polohového určení parcely, jejímuž provedení je třeba shodného prohlášení dotčených vlastníků o nespornosti [viz § 52 odst. 3 písm. b) katastrální vyhlášky]. Jediným orgánem, který má pravomoc rozhodovat spory o průběh hranice pozemků, je soud v občanském soudním řízení (§ 7 odst. 1 o. s. ř., shodně viz rozsudek NSS ze dne 4. 6. 2009, čj. 9 As 49/2008 - 52; z civilní judikatury především viz usnesení NS ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 22 Cdo 2035/2003, nebo již rozsudek NS ze dne 30. 5. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1908/2000, všechna zde cit. rozhodnutí NS jsou přístupná na www.nsoud.cz).“.

Zdejší soud se s názorem Nejvyššího správního soudu ztotožňuje a odkazuje na něj.

VI.2 Vztah k právní úpravě účinné v době rozhodování správních orgánů

Ke způsobu zobrazení budovy v souboru geodetických informací se Nejvyšší správní soud vyjádřil v části IV.B odůvodnění svého rozsudku ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 As 134/2012-46, takto:

„[28] Stěžovatel dále namítá, že budova, která je v jeho vlastnictví, má být v katastru nemovitostí zobrazena promítnutím obvodu střechy do roviny (přičemž hranice stavební parcely č. 492 a 493 by měla lícovat s okrajem střechy), nikoliv promítnutím obvodu zdi budovy.

[29] Soud posoudil tuto námitku následovně. Budova je pro účely katastrálního zákona definována v § 27 písm. k) jako nadzemní stavba, která je prostorově soustředěna a navenek uzavřena obvodovými stěnami a střešní konstrukcí. Jedná se o významné ustanovení, neboť katastrální zákon dále na několika místech s tímto pojmem operuje (např. při vymezení předmětů evidence v katastru nemovitostí). Z tohoto ustanovení ovšem nelze nikterak dovodit, jak má být budova technicky zobrazena v souboru geodetických informací. Způsob zobrazení budovy v souboru geodetických informací řeší § 5 odst. 1 písm. b) bod 1. katastrální vyhlášky č. 26/2007 Sb. Budova, která není atypická, se v souboru geodetických informací zobrazuje průmětem vnějšího obvodu budovy, který odpovídá průniku vnějšího obvodu budovy s terénem. Budova se tedy zobrazuje v obvodu, který tvoří její zdi v úrovni jejich průniku s terénem. Naproti tomu v případě atypických staveb není rozhodující obvod při průniku vnějšího obvodu stavby s terénem, nýbrž průmět vnějšího obvodu, tedy zobrazení vnějšího obvodu do roviny. Z obsahu správního spisu (stavebního plánu budovy ve vlastnictví stěžovatele) vyplývá, že se jedná o budovu typickou. Ostatně lze souhlasit i s vyjádřením žalovaného, dle něhož se předpokládá, že stavba má podobu stavby typické, není-li uveden a prokázán opak. Lze se tedy ztotožnit se závěrem krajského soudu, že skutkový stav ohledně

typičnosti či atypičnosti budovy byl dostatečně zjištěn (viz stavební plán budovy), přičemž stěžovatel nepředložil žádné dokumenty, které by podporovaly jeho tezi o atypičnosti budovy. Nejvyšší správní soud neshledává názor krajského soudu nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, neboť závěr, že ve vztahu k určité skutečnosti byl skutkový stav zjištěn v dostatečné míře, není v rozporu se závěrem, že stěžovatel neprokázal opak (tedy oproti zjištěnému stavu věci).

[30] *Stěžovatel dále argumentuje tím, že okolní část pozemku, nad nějž zasahují součásti stavby přesahující její obvodový plášť (zde zakončení krovů a střechy budovy) musí logicky vzato náležet vlastníkově budovy. Dle stěžovatele je proto nesmyslné, aby pozemek, který se nachází mezi zdí budovy a průmětem zakončení krovů a střechy do roviny, byl součástí parcely ve vlastnictví třetí osoby. Názor stěžovatele je však v tomto lichý.*

[31] *Střešní krytina, krovky, jakož i další díly střešní konstrukce jsou nepochybně součástí stavby, ta je samostatnou nemovitou věcí a předmětem vlastnického práva. Stěžovatel má pravdu v tom, že stavba by žádnou svojí částí (včetně součástí stavby) neměla zasahovat na pozemek, resp. nad pozemek, který není ve vlastnictví vlastníka stavby, pakliže k němu nemá vlastník stavby ani žádný jiný užívací titul. V praxi nicméně velmi často vznikají situace, v nichž část stavby přesahuje na pozemek, k němuž nemá její vlastník žádný užívací titul. Vlastnické právo k pozemku zahrnuje i prostor nad jeho povrchem. Vlastník stavby tak neoprávněně zasahuje do vlastnického práva vlastníka sousedního pozemku, který je oprávněn domáhat se ochrany svého vlastnického práva. Konkrétně přesah střechy nad sousední pozemek soudy posuzují jako neoprávněnou stavbu (viz rozsudek NS ze dne 19. 12. 2011, sp. zn. 22 Cdo 1000/2010). Představa stěžovatele, že hranice mezi parcelami musí být v souboru geodetických informací vyznačena tak, aby okraj střechy nepřecházel nad parcelu ve vlastnictví třetí osoby, nemá oporu v platném právu. Spory, které plynou z přesahu střechy nad cizí pozemek, řeší soudy v občanském soudním řízení. Správní soudy nejsou povolány k tomu, aby se touto otázkou věcně zabývaly.“.*

I s tímto názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud ztotožňuje a odkazuje na něj.

VI.3 Místní šetření provedené v roce 1959

Žalobce se dovolává předpisů účinných v době provádění místního šetření v roce 1959.

Katastrální věci byly v roce 1959 upraveny zákonem č. 177/1927 Sb. z. a n., o pozemkovém katastru a jeho vedení (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů. Podle § 10 odst. 2 katastrálního zákona z roku 1927 budou metody katastrálního měření stanoveny v návodech pro vykonávání katastrálních měřických prací (v instrukcích), které vydá ústřední úřad vedoucí v patrnosti triangulační práce v dohodě s Ministerstvem financí, spravedlnosti, zemědělství a národní obrany. K provedení tohoto ustanovení vydalo Ministerstvo financí „Návod, jak vykonávati katastrální měřické práce pro založení pozemkového katastru původním katastrálním řízením nebo pro jeho obnovení novým katastrálním řízením – Instrukce A pro katastrální měřické práce“ (dále též jen „Instrukce A“).

Podle § 108 odst. 1 věty první Instrukce A tvarem předmětu měření podle ustanovení § 10 k. z. se rozumí zpravidla obrazec, vytvořený předmětem měření na přirozeném povrchu

zemském, nebo, jde-li o prostorový předmět měření (budovy, stavby pozemní, vodní, meliorační, vodárenské, kanalizační, železniční, silniční, elektrárenské apod.), obrazec vytvořený půdorysem předmětu měření na přirozeném povrchu zemském. Podle § 116 odst. 1 věty poslední Instrukce A tvarem budov (§ 108 odst. 1) se rozumí jejich půdorys, t.j. obrazec, tvořený průsečíky hran zdiva se zemským povrchem, pokud se týče vodní hladinou. Podle § 116 odst. 2 věty první Instrukce A okap se zaměří a v měřickém operátu zobrazí jen tehdy, tvoří-li drážebnostní hranici.

Uvedené znamená, že se zaměřoval a zobrazoval obrazec, tvořený průsečíky hran zdiva se zemským povrchem; jen tehdy, tvořil-li drážebnostní hranici, zaměřoval se (i) okap. Tímto ustanovením rozumí zdejší soud tak, že ve standardních situacích se zaměřoval a zobrazoval obrazec, tvořený průsečíky hran zdiva se zemským povrchem, kdežto okap se zaměřoval a zobrazoval ve výjimečných případech (jen tehdy, tvořil-li drážebnostní hranici).

Při místním šetření prováděném v roce 1959 tedy mohl geodet postupovat buď standardně, nebo – kdyby se mu dostalo takové informace – výjimečně. Žalobce nenapadá místní šetření samotné, ale výsledek místního šetření. Z dochovaných listin neplyne nějaká vadnost předmětného místního šetření: dotčené osoby byly vyrozuměny o jeho konání, některé se ho zúčastnily, výsledky jim byly předloženy a ony je podepsaly. Zejména není z dochovaných listin patrné, že by zde byla jakákoli písemná či ústní informace o tom, že drážebnostní hranici mezi pozemky parc. č. 493 a parc. č. 492 tvoří okap a nikoli obrazec, tvořený průsečíky hran zdiva se zemským povrchem.

Jestliže se tudíž geodetu z jakéhokoli důvodu nedostalo patřičné informace o tom, že drážebnostní hranice vede jinudy, pak tím, že postupoval standardně (zaměřil a zobrazil hranici pozemků podle obvodu zdi) a nikoli výjimečně (nezaměřil a nezobrazil hranici pozemků podle přesahu okapu domu č. pop. 119), se nemohl podle názoru zdejšího soudu dopustit zřejmého omylu či nesprávnosti.

VI.4 Stavební plán z roku 1908

Na podporu svého názoru předložil žalobce „Nákres na postavení nového domku na čísl. parc. 413 v Sušici“.

Tento stavební plán je datován v Sušici dne 9. 3. 1908 a je z něj patrné, že byl vyhotoven mistrem stavebním V. R. M. a opatřen 30 haléřovým úředním kolkem emise 1892 a úředním razítkem malé čitelnosti.

Průběh vlastnické hranice mezi pozemky parc. č. 493 a parc. č. 492 není v tomto stavebním plánu zakreslen.

Předně třeba zdůraznit, že se tu nejedná o výsledek zeměměřické činnosti, nýbrž o stavební výkres. Následně možno zmínit, že věci stavební byly pro Sušici v roce 1908 upraveny zákonem č. 5/1889 čes. z. z., jímžto se vydává stavební řád pro království České, vyjímajíc obce, pro které platí stavební řád č. 40/1886 čes. z. z. (dále též jen „český stavební řád“).

Podle § 30 věty první tohoto zákona spolu se žádostí za povolení ke stavbě předložíž žadatel stavební plán k prozkoumání a ke schválení. Podle § 37 uvedeného zákona činí-li sousedé anebo jiné osoby, jichž se stavba týče, proti navržené stavbě námitky, hledí úřad stavební, pokud možná je po dobrém porovnání. Nepodaří-li se porovnání takové a vztahují-li se námitky, jež sousedé činí, k jejich právům soukromým, má je úřad v příčině rozepří odkázati na pořad práva; ale vždy o tom rozhodnouti, zdali a pokud stavba z veřejných příčin se může dovoliti a technicky provésti. O všech jiných námitkách sousedů, ježto nebyly odstraněny, rozhoduje úřad, jemuž náleží dávati povolení ke stavbám. Námitky činěné z příčiny soukromého práva, které se rozsouditi mají pořadem práva civilního, buďtež v úředním vyřízení výslovně uvedeny. Na soud civilní náleží, aby k žádosti strany rozsoudil, zdali stavba z příčin veřejných dovolená až do rozhodnutí právní rozepře zastaviti se má čili nic, aneb zdali a pod kterými výminkami může se začíti stavěti (§ 340 a t. d. ob. zák. obč.). Podle § 41 českého stavebního řádu shledá-li se při komisionálním jednání, že proti návrhu k stavbě není žádných překážek ani z příčin technických ani z veřejných, a nebylo-li také od sousedů ničeho namítáno, může již stavební komise tomu, kdo se domáhá povolení k stavbě, k žádosti jeho takové práce pojmenovati, které i dříve, než se mu povolení k stavbě dostane, začíti může, jako např., aby mohl staré stavení bourati, na staveništi kopati, je srovnati aneb zapažiti, příjezdy zříditi a. t. p. Za podmínek stanovených v § 34 tohoto zákona mohly být povoleny úlevy, které jsou obsaženy v § 104 až 114 uvedeného zákona.

Z těchto i dalších ustanovení českého stavebního řádu plyne, že v inkriminované době se stavební úřady *ex officio* věnovaly ochraně veřejného zájmu, otázkami soukromého zájmu se však zabývaly jen na návrh dotčené osoby. Segmenty veřejného zájmu byly tedy chráněny z povinnosti úřední, kdežto soukromoprávními otázkami se úřad zabýval jen s ohledem na pravidlo *vigilantibus iura*. Zatímco umístění stavby ve vztahu k veřejnému prostoru (např. ve vztahu k čárám tříd nebo ulic a niveau) zkoumal stavební úřad z moci úřední, umístění stavby ve vztahu k právům osob soukromého práva bylo státní mocí řešeno jen v případě jimi samými včas uplatněných námitek. Z toho pak vyplývá, že úřední aprobace stavebního plánu nemohla představovat schválení na něm zachycených skutečností soukromoprávní povahy.

V některých případech tak stavby nezasahovaly na sousední pozemek či pozemky, v jiných případech však na cizí pozemek či pozemky přesahovaly, ať už střechou nebo i ve větším rozsahu. Docházelo k tomu někdy z nedostatečné vědomosti o přesném průběhu vlastnických hranic, jindy z důvodů racionálních, čemuž v té době poskytoval oporu tehdy účinný obecný zákoník občanský z roku 1811 svým pestrým portfolio služebností.

Lze tak shrnout, že jelikož stavební plán z roku 1908 není výsledkem zeměměřické činnosti, nedokládá, kde se vlastnická hranice mezi pozemky parc. č. 493 a parc. č. 492 přesně nachází. Mohla být po obvodu zdi proponované stavby stejně jako mohla být podél přesahu její střešní konstrukce, zamýšlená stavba mohla přesahovat na sousední pozemek stejně jako mohla být odskočena na pozemek parc. č. 493. Na tom nemůže nic změnit ani úřední aprobace stavebního úřadu podle tehdy účinného stavebního zákona.

I kdyby tedy bylo v současnosti provedeno porovnání výsledného stavu s plánem stavby, neprokázalo by to relaci mezi umístěním stavby a spornou hranicí sousedících pozemků.

Předmětným stavebním plánem se již zabýval i Nejvyšší správní soud. V bodě 26 odůvodnění svého rozsudku ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 As 134/2012-46, k tomu uvedl: „... stavební plán není s to prokázat, kudy vede hranice mezi dvěma parcelami. Nejedná se totiž o výsledek zeměměřické činnosti. Především však stavební plán neprokazuje skutečné provedení stavby (k tomu srov. současnou právní úpravu stavebního řádu výslovně rozlišující mezi projektovou dokumentací, kterou ověřuje stavební úřad, a dokumentací skutečného provedení stavby). Stavební plán je ve své podstatě spíše jen představou architekta o tom, jak by měla stavba být situována na pozemku. Z povahy věci však plán nedokládá, že stavba byla provedena přesně v souladu s touto představou. Stěžovatel se domáhá toho, aby hranice parcely byla posunuta o cca 17 cm. S ohledem na měřítko tehdejší katastrální mapy, z níž pravděpodobně architekt při pořizování stavebního plánu vycházel, a tloušťku čar, jimiž byly hranice parcel vyznačovány v mapách, se jedná o nepostřehnutelný rozdíl. Např. při tehdy hojně využívaném mapovém měřítku 1:2880 představuje 0,1 mm na mapě 29 cm v terénu.“.

VI.5 Přípis Ministerstva zemědělství

Žalobce se rovněž dovolává přípisu Ministerstva zemědělství ze dne 21. 11. 2013, čj. 68465/2013-MZE-12142.

V tomto vyřízení žalobcova požadavku na změnu prováděcí vyhlášky k novému katastrálnímu zákonu v části způsobu zobrazování budov se uvádí: „... zobrazování budov v katastrálních mapách se provádí stejným způsobem již více než 100 let. V případě běžných typických budov se zaměřuje průnik svislé nosné konstrukce budovy s terénem a tento se zobrazuje v katastrální mapě. Pokud by budova byla umístěna na vlastnické hranici a tuto hranici netvořila přímo stěna budovy, ale například přesahující střešní konstrukce, pak se zaměřuje a zobrazuje jak hranice budovy, tak tato vlastnická hranice a v případech, kdy měřítko grafické mapy neumožňovalo zobrazit dvě linie tak blízko sebe, zobrazovala se pouze hranice vlastnická. Takový postup zobrazování budov je podrobně popsán již v Instrukci pro katastrální a měřické práce z roku 1932, používané více než 30 let, která byla později nahrazena technickými předpisy pro evidenci nemovitostí. Od roku 1992 je prakticky stejný postup popsán v předpisech pro katastr nemovitostí. ... Ve svém dopise zdůrazňujete potřebu řešit tento problém zejména ve vztahu k budovám umístěným na vlastnické hranici. Současná právní úprava i obecně závazné předpisy, které mají nabýt účinnosti od 1. ledna 2014, řešení těchto případů umožňují, neboť je možné zobrazit samostatně hranici vlastnickou i hranici obvodu budovy. Nová právní úprava se bude týkat zápisů prováděných do katastru nemovitostí od data její účinnosti, takže ani v případě její změny by neměla na konkrétní případy, vzniklé před její účinností, žádný praktický dopad. Prováděcí vyhláška k novému katastrálnímu zákonu byla zpracována a projednána v souladu s Legislativními pravidly vlády, schválena a postoupena k publikaci ve Sbírce zákonů. S ohledem na výše uvedené nebyl shledán důvod Váš požadavek na její úpravu podpořit.“.

Soud má za to, že není s názorem Ministerstva zemědělství v žádném rozporu. Soud nijak nerozporuje, že v katastrální mapě bylo a je možné zobrazit samostatně hranici vlastnickou i hranici obvodu budovy, musí však trvat na tom, že v daném případě nebylo prokázáno, že by vlastnickou hranici žalobcovy parcely a parcely osoby zúčastněné na řízení tvořilo ve sporném úseku něco jiného než stěna žalobcova domu.

VII. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však práva na náhradu těchto nákladů vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil [věta první], z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení [věta druhá]. Jelikož soud osobě zúčastněné na řízení umožnil realizovat její zákonná práva, ale žádnou povinnost jí neuložil, a ani tu nebyly uplatněny či shledány důvody zvláštního zřetele hodné, bylo v souladu s citovaným ustanovením rozhodnuto, že osoba zúčastněná na řízení nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. ledna 2014

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková